

... Tôi tr i Paris sau th i gian dài v ng nhà. Trên x p th đ n i bàn, tôi chú ý ngay t m thi p v i ch “kh n”, đ c g ch đ i hai i n. T m thi p c a Marco. Chàng có đ p đ n th đô Paris và ng ý mu n g p tôi. T m y ch c năm qua, chúng tôi b t tin nhau. Marco là ch ng c a Isabella, b n gái tôi. Nàng b m t v đ c qu c xã gi t t i Varsava, th đô Ba Lan, vào đ u năm 1944. Gi đây nhìn nét ch Marco, lòng tôi b i h i xúc đ ng, nh i bao k ni m th i xuân tr .

Marco và Isabella là c p tình đ c bi t. Isabella v a đ p v a đoan trang. Nàng s ng tr n v n ni m tin Kitô. Marco là thanh niên vô th n. Khi đôi b n tuyên b l y nhau, nhóm sinh viên Công Giáo chúng tôi h t s c ng c nhiên. Marco đồng đ c tuyên b :

- Chúng tôi tôn tr ng quan đ i m riêng c a m i ng i.

L thành hôn đ n ra vào tháng 5 năm 1939. B n tháng sau, th chi n th hai bùng n . Chúng tôi t n mác m i ng i m t ph ng. Mãi đ n năm 1945, tôi m i bi t Isabella b gi t.

... Chúng tôi vui m ng g p i nhau. Tôi h i h p mu n bi t rõ v cái ch t c a Isabella, và v cu c s ng hi n t i c a Marco. Sau khi nghe tôi k chuy n, Marco b t đ u nói v ng i và hi n quá c nh sau.

Khi chi n tranh x y ra, ngôi bi t th chúng tôi th đô Varsava tr thành n i g p g lén lút c a nhóm kháng chi n. Ti p đ n là trung tâm in l u các t báo ch ng Đ c. Isabella là con tim c a t t c các ho t đ ng này. Tôi b n vi c n i công x ng. Nàng th nhà và lao mình vào vi c ph bi n sách báo in l u. Tôi bi t rõ vi c nàng làm, nh ng không dám ngăn c n. M t ngày tháng 12 năm 1943, tôi nói cho nàng bi t n i lo s c a mình:

- Anh s ra sao n u ng i ta gi t em?

Nhìn th ng vào m t tôi, nàng âu y m tr i:

- N u em ch t, em s tr i nói cho anh bi t là có đ i sau!

Tôi ch im l ng nhún vai nghi ng . Đ i v i tôi lúc đó, ch t là h t!

Vài ngày sau, nàng b b t lúc đang phân phát các sách báo kháng chi n. Nàng b đ a đ n nhà tù kh ng khi p nh t c a Đ c qu c xã th đô Varsava và b tra t n dã man. Sau đó xác nàng b v t ra n i bãi xác công c ng. Khi đ ng tr c thân xác - tr c đó tuy t đ p - gi ch còn là đ ng th t nh y nh a, tôi b ng nh ng i b r i xu ng v c sâu. Có đ i u l lũng, cho đ n lúc đó, tôi hoàn toàn không tin linh h n b t t , tôi b ng tin nh n r ng, ch t không ph i là h t!

Sau cái ch t c a v hi n, tôi m t trí và đ c đ a vào nhà th ng điên. Ch m t t t ng duy nh t ngày đêm ám nh tôi: “Nàng h a s t đ u cho tôi bi t. N u linh h n nàng b t t , nàng s gi i i h a!”

Tôi đ c ch a tr trong vòng hai năm. Ngày 15-12-1945, tôi r i b nh vi n tâm th n. M y ng i b n thân có nh ý m i tôi đ n Gorbi, g n thành ph Kielce, n i chúng tôi h ng tu n trắng m t lúc v a l y nhau. Bao k ni m êm đ m hi n v xâu xé lòng trí tôi.

Ngày vọng Lễ Giáng Sinh năm đó, 24 tháng 12, khoảng 10 giờ sáng, tôi rời nhà đi lang thang trong cánh đồng phố tuy t tr ng tinh. Tôi buồn vô cùng và l n qu n ý muốn t  t . B ng phép lạ xảy ra.

M t người đàn ông đang khó nh c bước về hướng tôi. Khi chạm mặt tôi ông hỏi:

- Không rõ ông có biết một người ở đây tên là Marco .. không?

Tôi đáp ngay:

- Chính tôi.

Ông ta mỉm cười nói:

- May quá! Tôi mang đ n cho ông số điệp của về ông!

Ông ta không để ý ph n  ng “ch t đ ng” của tôi lúc bấy giờ. Ông dứt tay vào túi áo trong, rút ra một phong thư, đưa cho tôi và nói:

- Nàng trao cho tôi hôm trước ngày bạn hành quyết. Lúc đó tôi là y sĩ ở bệnh viện dã chiến phía nam. Nàng nói với tôi: “Bạn mới giá, xin ông làm ơn trao thư này tận tay cho tôi. Tôi sợ cậu nguy n đ  ông không g p chuyển cho người lành”. Lúc đó tôi còn là đồng viên cùng đơn vị. Vì vậy mà tôi đã hứa và tôi đã giữ lời hứa. Tôi còn thêm mang lá thư trong mình như chiếc bùa hộ mệnh. Và suốt hai năm qua, tôi g p không biết bao nhiêu lần, nhưng tôi đã thoát qua hết! Tôi không biết đi đến đâu nữa. Nhưng hiện tại ông đúng là người đàn bà đẹp xinh và phi thường. Bà đã làm vang cho tiếng gọi và cho dân tộc Ba Lan. Từ ngày hôm nay biết bà, tôi mới tin rằng, chết không phải là hết!

Tôi mỉm cười ân nhân đến nhà nhưng ông lại đi tiếp và nói:

- Rất may tôi gặp ông ở đây. Ông thấy không, tôi nhận được thư trao cho ông bức thư này, chính ngày hôm nay. Đó là món quà Giáng Sinh của về ông. Thôi, chào ông.

Kể đến đây, Marco rút trong túi áo tờ thư đã cũ và trao cho tôi. Tôi cảm động đến nỗi không hàng chữ sau đây:

“Marco, ngày mai mới sẽ hết. Hay nói cho đúng, mới sẽ bắt đầu. Tha thứ cho em vì đã để người ta biết anh như thế. Em nghĩ đến nỗi cô đơn vô bờ của anh sau khi em chết. Nhưng em sợ cậu nguy n suốt thời gian chờ anh hồi sinh và đón nhận Đức Tin. Điếu người ta gọi là CH T, thật ra là cuộc SINH RA mới. Em sống trong Tình Yêu của Chúa. Và với tình yêu, không gì không thể làm được! Em yêu anh: Không phải chỉ trong gian này, mà còn hơn thế nữa, trong thế giới bên kia. Bắt đầu từ ngày mai, sẽ là hiện tại vĩnh cửu. Em biết rằng Thiên Chúa sẽ nhận lời em cầu xin. Chúa đã hứa, bởi vì em cầu xin  n cầu để cho anh nhân danh Người... Marco anh à, điếu gì em không làm được nếu trong gian, em sống trên Thiên Quốc. Với Chúa, anh sẽ tìm thấy An Bình và Niềm Vui...

Xin anh tha thứ vì em đã không sinh đứa con nào cho anh. Nhưng anh biết đó, sau cuộc chiến này, sẽ có nhiều đứa trẻ không cha không mẹ ... Em trù m n hôn anh. T  M B T ANH!”.

Đ c xong thư, tôi ngỡ ngàng, không thể hiểu được điều nào. Marco mỉm cười nhìn tôi và nói:

- Bạn biết không, bức thư của về hiện quá cũ nên để vào buổi sáng Vọng Lễ Giáng Sinh, đã biết đến hiện con người tôi. Bây giờ tôi mong ngày hiện người trên Thiên quốc và cùng gặp gỡ sống hạnh phúc đáng với người ph n , mãi mãi là hiện tại đẹp xinh của tôi!